

Trọng Sinh Chi Tân Quý Công Tử

Contents

Trọng Sinh Chi Tân Quý Công Tử	1
1. Chương 1: Không Thể Nào, Tôi Trở Thành Ngu Ngốc	1

Trọng Sinh Chi Tân Quý Công Tử

Giới thiệu

Edit: Tiểu Mục Thể loại: hiện đại, trọng sinh, ngụy huynh đệ niên thượng, 1x1, lãnh khốc bá đạo độc chiếm dục siêu cường

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-chi-tan-quy-cong-tu>

1. Chương 1: Không Thể Nào, Tôi Trở Thành Ngu Ngốc

Ánh nắng chói chang của ngày hè, giữa trưa mặt trời lên cao, sức nóng cực điểm như hỏa lò, nướng chính từng người đi đường. Phương Hiểu Duy lái xe máy ra ngoài buôn bán. Từ xa nhìn thấy đèn xanh, Phương Hiểu Duy nhìn chiếc Audi màu đen cạnh bên đang nhấn chân ga nhanh chóng vọt qua, cậu cũng nhanh chóng tăng tốc muốn vọt qua đèn đỏ ở phía trước xuyên qua ngã tư đường, đáng tiếc hai bánh bất đồng bốn bánh, nhìn thấy Audi xuyên qua vạch dừng, đèn chuyển sang màu cam cậu bắt đầu dừng lại. Cuối đầu nhìn ly nước sắp tan hết đá, trong lòng Phương Hiểu Duy một lần nữa mắng chửi thời tiết, nóng quá đi! Ngẫm lại kẻ có tiền thật tốt, mỗi ngày đều mở điều hòa, ra ngoài lại có ô tô. Nghĩ lại chính mình sinh ra chưa từng nhìn thấy cha mẹ, lớn lên ở cô nhi viện, thương thay nhân tình ấm lạnh. Sau khi rời khỏi cô nhi viện cậu vẫn làm công kiếm tiền. Trong trí nhớ cậu, luôn vì tiền mà lo lắng.

Trong khi còn đang oán giận, đèn đỏ chuyển vàng. Phương Hiểu Duy nhấn ga xông ra ngoài, bên tai vang đến tiếng kèn ô tô, Phương Hiểu Duy còn chưa kịp phản ứng liền cảm thấy mình bay lên sau đó ngã xuống. Ý thức dần mơ hồ, hai mắt Phương Hiểu Duy nhắm lại.

Chờ khi tỉnh lại, Phương Hiểu Duy phát hiện mình đang ở bệnh viện. Bỗng nhiên nhớ tới hình như mình bị xe đụng phải, Phương Hiểu Duy cảm thấy không may, xảy ra chuyện làm trễ việc, trong lòng thầm mắng chiếc xe vượt đèn đỏ, hiện tại lại không biết phải làm sao. Cử động thân thể, hình như bị thương không nặng, nhưng mà trên đầu quần thật nhiều băng gạc, cánh tay có chút không bình thường, Phương Hiểu Duy nhìn quanh bốn phía, kinh ngạc nhìn căn phòng xa hoa, nơi này giống như phòng bệnh cao cấp trên tivi, chẳng lẽ người tông phải mình là người có tiền? Đột nhiên Phương Hiểu Duy mở to hai mắt nhìn chăm chăm màn hình tivi, trên đó không phải gương mặt sạm đen hai mươi năm qua mà hiện ra gương mặt non nớt xa lạ. Phương Hiểu Duy kinh ngạc, chẳng lẽ chính mình đã chết vì tai nạn xe cộ, lại sống lại trên cơ thể người khác? Một lần nữa cẩn thận nhìn màn hình, sờ sờ gương mặt, không tin tưởng tát vào hai má,

truyền đến cơn đau nhẹ nhẹ, không phải đang nằm mơ, thì ra là sự thật!

Lúc Phương Hiểu Duy tiêu hóa hết mọi chuyện, cửa phòng bị đẩy ra. Người vào là một nam nhân gần năm mươi, nhìn Phương Hiểu Duy tỉnh lại lập tức kêu lên: “Tiểu Trĩ, con tỉnh! Có chỗ nào không thoải mái hay không? Con ngoan ngoãn nằm đi, để thúc gọi bác sĩ.”

Nghe lời nói đột ngột của người trước mặt Phương Hiểu Duy không biết làm gì cho phải, vừa định gọi tên người tới, lại không biết gọi cái gì, xấu hổ ngậm chặt miệng. Phương Hiểu Duy nghĩ rằng chính mình đối với chủ nhân trước kia của thân thể này một chút cũng không biết, mình vì sao xuất hiện trong này, chủ nhân trước kia xảy ra chuyện gì, vì sao ở bệnh viện cậu thực không rõ ràng lắm. Bất quá..... Vừa rồi nghe người kia gọi mình là tiểu Trĩ..... Xem bộ dạng người này, đối với chủ nhân trước kia của thân thể này rất tốt, chẳng lẽ hẳn chính là phụ thân?

“Bác sĩ Hoa, ngài mau đến xem, tiểu Trĩ tỉnh.” Một bác sĩ mặc áo blue trắng tiến vào, đối Phương Hiểu Duy đùa nghịch nửa ngày, nào là đo huyết áp rồi nghe nhịp tim, thật lâu mới nói: “Tiểu Trĩ, có chỗ nào không thoải mái không?”

“Cái kia..... anh là ai?” Nghe Phương Hiểu Duy hỏi, Bác sĩ Hoa cùng người kia liếc mắt nhìn nhau, lại quay đầu nhìn Phương Hiểu Duy, “Anh là Hoa Lạc Dương, là bác sĩ của tiểu Trĩ. Tiểu Trĩ biết tên mình là gì không?”

“Các người không phải đều gọi tôi là tiểu Trĩ sao?” Phương Hiểu Duy hỏi ngược lại. Tuy rằng đối với mọi người ở đây hoàn toàn không biết gì cả, nhưng nhìn mọi thứ chung quanh, hẳn đây là cuộc sống của cậu. Nhưng mà tiểu Trĩ trong miệng bọn họ đã mất, hiện tại trong thân thể này là linh hồn của cậu. Nhưng cậu không thể đem chuyện này nói cho bọn họ biết, bọn họ có thể xem cậu là yêu quái hay không a?

“Tiểu Trĩ, con ngay cả thúc cũng không nhớ rõ sao? Thúc là Đào thúc!” Người còn lại trong phòng kích động hỏi Phương Hiểu Duy.

Phương Hiểu Duy bất đắc dĩ lắc đầu, dù sao mình đã sống lại, cứ coi như mất trí nhớ đi.

“Đào thúc, thúc trước tiên hãy bình tĩnh lại, thúc như vậy sẽ dọa tiểu Trĩ.” Bác sĩ Hoa an ủi Đào Dương rồi chuyển sang Phương Hiểu Duy: “Tên của em là Hạ Trĩ. Hạ của mùa hè, Trĩ của trẻ con. Vị này là quản gia của em, em gọi ông ấy là Đào thúc.” Quản gia..... Nghe được lời nói của Hoa Lạc Dương, Phương Hiểu Duy kinh ngạc, nhìn cách ăn mặc của ông ấy không nghĩ tới lại là quản gia, nguyên lai chủ nhân khối thân thể này trước kia là phú gia chi tử. Thượng đế có phải hay không đối với mình thật tốt.....

“Tiểu Trĩ, em nhớ được gì không? Em có nhớ tại sao em lại bị thương không?” Hoa Lạc Dương hỏi.

Phương Hiểu Duy lắc đầu: “Tôi bị thương như thế nào?”

“Tiểu Trĩ không cẩn thận đụng vào đầu nên mới bị thương.” Nhẹ nhàng bâng quơ trả lời. Kỳ thật Hạ Trĩ bị thương là do đại ca cậu làm, chỉ là bọn họ lo lắng cảm xúc của Hạ Trĩ nên không nói. Hoa Lạc Dương sờ

sờ đầu Phương Hiểu Duy: “Tiểu Trĩ hiện tại có hay không cảm thấy không thoải mái?”

Phương Hiểu Duy lại lắc đầu, bỗng nhớ đến cái gì liền hỏi: “Có thể cho tôi mượn một cái gương hay không?”

Cả hai người trong phòng đều ngẩn người khi nghe Phương Hiểu Duy nói, Đào thúc gật đầu, tuy rằng ông không hiểu vì sao cần gương, nhưng vẫn bước vào phòng tắm mang ra một cái gương đưa cho Phương Hiểu Duy.

Nhận lấy cái gương, Phương Hiểu Duy nghĩ rằng nếu mình đã sống lại ở thế giới này, dùng thân phận này, thay thế chủ nhân thân thể này sống sót, đương nhiên phải biết rõ hình dáng thân thể này như thế nào. Phương Hiểu Duy cẩn thận quan sát khuôn mặt trong gương. Đôi mắt to đen, mũi cao thanh tú, làn da hơi tái nhợt, Phương Hiểu Duy không khỏi có chút buồn cười, khuôn mặt này thật xinh đẹp, nhưng nam nhân bộ mặt xinh đẹp có ích lợi gì chứ. Vóc dáng so với chính mình trước kia thua xa rất nhiều, chân tay thì gầy gầy, ngay cả cơ bắp cũng không có, Phương Hiểu Duy nghi ngờ chủ nhân trước kia của thân thể này có phải bị thiếu dinh dưỡng hay không.

“Tiểu Trĩ, en nghỉ ngơi đi, anh cùng Đào thúc ra ngoài trước, có chuyện gì hãy ấn chuông, anh sẽ lập tức tới.” Hoa Lạc Dương lấy đi cái gương trên tay Phương Hiểu Duy, để cậu nằm xuống, lập tức xoay người kéo Đào thúc ra ngoài.

“Tiểu Trĩ thật sự mất trí nhớ sao?” Ra tới cửa Đào thúc lập tức hỏi.

“Hắn vậy, tiểu Trĩ lần này bị va chạm vào gáy, mất trí nhớ cũng có khả năng.” Hoa Lạc Dương gật đầu.

“Kia..... Có thể hay không.....” Lời nói Đào Dương bỗng nhẹ đi, Hoa Lạc Dương hiểu được ý tứ của hắn, mở miệng: “Sẽ không ảnh hưởng đến chỉ số thông minh của tiểu Trĩ, kỳ thật tiểu Trĩ ngoại trừ chứng chướng ngại ngôn ngữ bên ngoài hoàn toàn bình thường giống mọi người, Đào thúc ông đã bên cậu nhiều năm như vậy, điểm ấy ông hẳn là rõ. Người ngoài cho là nhị thiếu gia Hạ gia nhược trí, thật sự không phải như vậy.”

Lúc này ở trong phòng Phương Hiểu Duy đang đứng cạnh cửa lén nghe bọn họ nói chuyện. Nguyên lai chủ nhân thân thể này mắc chứng chướng ngại ngôn ngữ, nội tâm nhè nhẹ run, nếu như lời bọn họ nói chẳng lẽ trong mắt mọi người mình là tên ngốc sao? Khó trách ngữ khí của họ đối với mình cứ như tiểu hài tử. Nằm trên giường, Phương Hiểu Duy cảm giác thiếu niên này giống như mình đều rất đáng thương.

Phương Hiểu Duy, hiện tại là Hạ Trĩ, sau một tuần kiểm tra cuối cùng cũng được xuất viện. Nghĩ đến một tuần sống trong bệnh viện, Phương Hiểu Duy không khỏi cảm thán. Đào thúc mỗi ngày đều đem cơm trưa tới, liên tục kể về những chuyện khi xưa, nhưng không bao giờ đề cập đến việc của Hạ gia. Có lẽ Hạ Trĩ này quá mức xinh đẹp, các nữ y tá trong bệnh viện luôn lấy cớ kiểm tra phòng cứ ba ngày hai lần lại đến nói chuyện phiếm. Phương Hiểu Duy trong lòng cảm thấy kì quái, theo lý thuyết chính mình nằm viện hẳn phải có người thân tới thăm mới đúng, Phương Hiểu Duy còn chưa thấy được thân nhân của Hạ Trĩ, chẳng lẽ hắn và mình giống nhau không cha không mẹ? Hay là..... đối với người nhà Hạ Trĩ chính là có cũng được, không có cũng không sao?

.....

Phương Hiểu Duy theo Đào thúc về Hạ gia. Nhìn hoa viên cùng biệt thự trước mắt, Phương Hiểu Duy liền kích động, điều này đối với mình trước kia chính là hy vọng xa vời. Đi vào trong phòng, bày trí hoa lệ thu hút ánh mắt Phương Hiểu Duy, người hầu đang quét tước nhìn thấy Phương Hiểu Duy liền bật người buông tay, nhìn cậu khom người chào: “Thiếu gia, hoan nghênh về nhà.” Làm Phương Hiểu Duy rất không tự nhiên.

“Đào thúc, phòng của con ở đâu?” Biệt thự này rất lớn, Phương Hiểu Duy cảm thấy mình sống ở đây rất có thể sẽ lạc đường.

“Ở lầu ba, thúc mang tiểu Trĩ lên.”

Đẩy cửa phòng, Phương Hiểu Duy một lần nữa khiếp sợ bởi cảnh tượng trước mắt. Phòng này so với nơi mình sống trước kia lớn hơn rất nhiều. Căn phòng lấy màu vàng nhạt làm màu chủ đạo nhìn thật ấm áp. Ngoài ra còn một bộ sofa cùng bàn trà, đối diện là một tivi âm tường. Bên trong là một giường đôi, trên giường có một con gấu lớn, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ tiến vào phòng. Phòng còn có phòng tắm cùng phòng thay quần áo, Phương Hiểu Duy mở cửa phòng thay quần áo, đập vào mắt là những trang phục hàng hiệu nhiều màu sắc, lúc làm công ở tòa soạn báo cậu đã từng thấy qua, hiện tại xuất hiện trước mắt mình. Phương Hiểu Duy cảm thấy những điều làm cậu giật mình từ khi bước vào Hạ gia còn nhiều hơn kiếp trước cộng lại.

“Đào thúc, thúc có thể kể mọi chuyện với con không? Cái gì con cũng không nhớ rõ.”

“Tiểu Trĩ không cần gấp, chuyện trước kia Đào thúc sẽ chậm rãi nói cho con, con ngoan ngoãn ở trong nhà nghỉ ngơi.”

“Dạ..... Kia.....Con còn có người thân khác không?” Phương Hiểu Duy do dự hỏi.

Đào Dương nghe Phương Hiểu Duy hỏi, chậm rãi nói: “Cha mẹ tiểu Trĩ mất sớm, lúc đó tiểu Trĩ được Hạ gia nhận nuôi. Hiện tại chỉ có một đại ca. Đại ca tiểu Trĩ bề bộn nhiều việc, rất ít khi về nhà.”

“Phải không.....” Phương Hiểu Duy cảm thông cho Hạ Trĩ, thì ra khối thân thể này cũng giống mình từ nhỏ là cô nhi.

“Tiểu Trĩ không cần nghỉ nhiều, tiểu Trĩ còn có Đào thúc.” Đào Dương đem biểu tình đồng cảm của Phương Hiểu Duy nhìn thành sâu nảo, từ ái vỗ vỗ đầu Phương Hiểu Duy, “Tiểu Trĩ mất trí nhớ, nói chuyện lại lưu loát hơn rất nhiều.” Đào Dương nhìn Phương Hiểu Duy cao hứng nói.

“Ha hã.....” Phương Hiểu Duy ngây ngô cười, cậu không biết chứng chướng ngại ngôn ngữ biểu hiện như thế nào, xem ra phải lên mạng tra xét thôi, lập tức thay đổi sẽ bị người khác nghi ngờ.

Buổi tối, Phương Hiểu Duy nằm trên giường, suy nghĩ về những thay đổi những ngày qua, thoát một cái từ một tên tiểu tốt biến thành thiếu gia Hạ gia. Người Hạ gia đối cậu rất tốt, đặc biệt là Đào thúc. Bất quá lão đại Hạ gia thật sự giống như Đào thúc nói, đã trẻ thế này còn chưa trở về. Phương Hiểu Duy trở

mình, đem con gấu trên giường kéo vào lòng, một mùi hương truyền đến, Hạ Trĩ cũng từng ôm gấu đi ngủ như vậy ư. Nghĩ nghĩ, Phương Hiểu Duy ở trên giường mềm mại thiếp đi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-chi-tan-quy-cong-tu>